

KAYTE NUNN

Botanikova dcera

DVĚ ŽENY, KTERÉ OD SEBE DĚLÍ VÍCE NEŽ STOLETÍ.
DOKÁŽE JE JEDNA TAJEMNÁ KVĚTINA
SPOJIT DOHROMADY?

ROMÁN

BOTANIKOVA DCERA

Copyright © Kayte Nunn 2018

Všechna práva vyhrazena.

*Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu nakladatele.*

Translation © Hana Vašková, 2024

Cover © DOBROVSKÝ s. r. o., 2024

© DOBROVSKÝ s. r. o., 2024

ISBN 978-80-277-4770-2 (pdf)

KAYTE NUNN

BOTANIKOVA DCERA

přeložila Hana Vašková

*Věnováno Sheile,
která milovala lilie a knihy.*

*Mám tě rád jako kvítek,
jenž nekvete a skrývá
světlo tisíci květů
v poupěti jediném.*

XVII, PABLO NERUDA

KAPITOLA 1

SYDNEY, PODZIM 2017

Anna otevřela dveře a spatřila tři muže. Nejblíže k ní stál těžkopádný obr s čelem jako neandrtálec, za ním chlapík běžného vzrůstu, věku a vůbec ve všech ohledech průměrný a nakonec ještě jeden, menší, hubenější a mladší, s tetovánými, která se mu vinula po celé délce šlachovitých předloktí.

„Tři medvědi,“ prohodila Anna téměř neslyšně a přitom si všimla,

že se nátěr na zárubních začíná odlupovat. Temně fialový odstín nesl obchodní název baklažán, což její babičce přivodilo přímo uprostřed obchodu s domácími potřebami nekontrolovatelný záchvat smíchu. Od smrti Annina dědečka tehdy uběhlo sotva pár měsíců a Gussie potřebovala přijít na jiné myšlenky.

Anna odvrátila pohled od mužů a přitiskla šupinky odlupujícího se laku k obnaženému dřevu, jako by je snad mohla přilepit zpátky.

„Co prosím?“ zeptal se kolohnát. V záplavě hrubých zlatých vlasů a v tričku těžce zkoušeném pod nápirem klenutého břicha Anně připomínal medvědího tatínka. „Jste tu správně?“ Hromotluk nakoukl do notesu, sjel zavalitým ukazováčkem po papíře až dolů a znovu se podíval na Annu. „Slečna Jenkinsová?“

„Pardon.“ Z představy, že ji slyšel, Anna náhle znervózňela. „Pojďte dál.“

Udělal krok vzad a muži vstoupili za doprovodu ozvěny těžkých bagančat, která se po prázdném domě rozléhala. Anna zadržela dech a vedla dělníky do kuchyně – průavého prostoru uprostřed dlouhé úzké terasy, na něž už pěkných pár desítek let nikdo nesáhl. Přelétla pohledem citronově žlutý umakart, dřevěnou linku a oranžovo-hnědé linoleum se vzorem, který pod tíhou těch milionů kroků už dávno ztratil ostré obrysy. Vybavila si, jak se sem jako malá těšivala. Jak ji auto odváželo ze zeleného předměstí přes most na místo jako z jiného světa, protkané nekonečnými klikatými uličkami a poseté titěrnými domky s balkony zdobenými krajkovím z tepaného železa. Jak seděla za kuchyňským stolem, pojídala sendviče s marmeládou a ze sklenice z mléčného skla upijela ledově vychlazený růžový Nesquik. Jak ji děda společně se sestrou brával do obchodu na rohu a hopsal před nimi přes praskliny v chodníku, celý natěšený na čokoládové tyčinky vyskládané na nízkých regálech. V létě tu mívali sladké a lepkavé ovocné nanuky, a někdy dokonce i smetanové s oplatkou, když měli štěstí.

Samé sladké vzpomínky.

Táta medvěd promluvil: „Tak fajn, jen si skočíme pro vercajk a vlítneme na to, mladá paní. Tohle sfoukneme raz dva,“ řekl, zatímco vedl své společníky zpět ke dveřím.

Za několik minut se trojice řemeslníků vrátila vyzbrojená páčidly a kladivy. Anna je nechala dělat to, proč přišli, a odebrala se nahoru, do staré ložnice prarodičů v přední části domu. Žluté tapety s květinovým vzorem v místech, kam se do nich opíralo odpolední slunce, dávno vybledly a koberec byl na několika místech prošoupaný. Došla do středu pokoje a zachytila jemný

závan Gussiina parfému. *Mladistvý vánek* – tak se jmenovala vůně, kterou si její babička aplikovala v hojné míře, avšak bez špetky ironie. Anna napůl čekala, že na ni Gussie vykoukne zpoza rohu. Šedé vlasy bude mít úhledně natočené, bude si otírat ruce do ručníku a vyhubuje jí, že se řádně neohlásila. Laskavý úsměv jí ale stejně vykreslí ve tvářích dolíčky. Děda umřel, když byla Anna v pubertě, ztráta Gussie ji ale hluboce zasáhla.

Anna přešla prstem po zaprášeném parapetu, otevřela francouzské okno směrem do ulice a pustila dovnitř lehký větřík. Dům byl zavřený několik měsíců a zápach vlhkosti už nešlo déle ignorovat. Letos bylo léto obzvláště vlhké.

Annini prarodiče si potrpěli na tmavý, těžký nábytek s robustními nohama, co vážil doslova tuny. Dům jím byl přímo nacpaný k prasknutí. Stěny ze všech stran obkličovaly komody a skříně zaskládané porcelánem s květinovými motivy, krajkovými dečkami, zaprášenými skleněnými figurkami a sběratelskými panenkami v národních krojích zemí, které nikdy nenavštívili. Firma na likvidaci pozůstalostí tu zaúřadovala už před týdnem a dům teď působil mnohem prázdněji, než jak ho znala Anna, a všechny stopy původních majitelů téměř zmizely. Najednou na ni dolehl smutek a za očima ucítila náhlý příval vlhkého horka.

Jsou to jenom věci, pokárala sama sebe. Nic z toho ti Gussie nevrátí. Paddington Terrace – dům, kde se babička narodila, vychovala děti a kde zemřela, odkázala Gussie Anně. To byl šok, ostatně jako fakt, že babička zemřela. Paměť už sice staré paní nesloužila jako dřív, pořád ale byla čiperná a trvala na tom, že bude žít sama. „Co bych si s tou bandou uslintaných zaprděných dědků a babek počala?“ ptala se Gussie, když Annina matka v posledních letech několikrát nespěle nadhodila, zda nechce

pouvažovat o domově pro seniory, zvláště po tom, co jí diagnostikovali Alzheimerera.

Najednou toho na Annu bylo moc. Dělal správnou věc? Neměla by počkat? Měla dost síly zvládnout to celé sama?

Nebud' směšná, pokárala sebe samu. Už bylo rozhodnuto. Dotáhne to až do konce.

Vydala se po schodech dolů, ten, který vždycky vrzal, překročila a přelétla pohledem řemeslníky, kteří se pustili do demolice místnosti v přední části domu – „báječné místnosti“, připomněla si s chabým úsměvem. Pak se otočila a zamířila k zadní části domu. Prošla pokojem, kde věčně táhlo a kde se sestrou jako děti přespávaly, a otevřela zadní dveře.

Dlouze si povzddechla.

Nemělo ji to překvapit, protože dozadu nezavítala už celé měsíce, přesto na ni dopadl smutek. Zahrada, která tak dlouho zůstávala babiččinou radostí a chloubou, teď byla v naprosto žalostném stavu. Zarostlá bylo slabé slovo: vysoký plevel rašil všude okolo a dusil dříve starostlivě opečovávané rostlinky. Anna, která se jako malá ráda motala po zahradě o velikosti poštovní známky s vlastními hrabičkami a lopatkou a pomáhala babičce plít plevel a zalévat záhonky, se tak soustředila na život, který vyprchával z domu, že si nenašla ani chvilku alespoň nakouknout ven, a když pak Gus zemřela, nechtěla se v domě zdržovat vůbec. Celé dny pečovala o zahrady druhých a tuto zanedbávala.

U plotu na východní straně se krčila murája a její květy ve tvaru zvonku, které obvykle opojně voněly, teď byly seschlé a zahnědlé. Chodníček se téměř ztrácel pod kobercem utkaným ze šlahounů poděnký. Úponky břečťanu se vinuly okolo kmenu lagestrémie a vistárie plazící se po plotě vzadu se zhroutila na zem. Anna si pro sebe odříkávala názvy babiččinych oblíbených

rostlin, jako by to byla litanie, a každou z nich přitom ve změti plevele vyhledala očima. Tiše recitovala názvy rostlin – především proto, aby se trochu uklidnila... zářivě oranžová strelície s květem připomínajícím hlavu exotického ptáčka, fialové astry, temně nachová bugenvilea, hvězdník, čemeřice, kamélie, muškát a křehká fialka schoulená ve stínu vzadu... důvěrně známá slova působila na její zármutek jako balzám.

Zrovna zametala nepořádek z dřevěné lavičky v zadní části zahrady, aby se mohla posadit, když jí zrak padl na pavučinu pohupující se ve vánku jako parašutista, jemná vlákénka napnutá téměř k prasknutí. Bylo to vážně téměř šest měsíců? Skoro půlrok? Po celou tu dobu fungovala na autopilota, ráno na povel budíku procitala z těžkého spánku, práci dělala mechanicky a stěží byla schopná si zapamatovat, o čem se bavila s klienty, a ztrácela se v monotónním rytí a pletí záhonů a sekání letních trávníků. A přitom se vyhýbala této zahradě, místu, jež kdysi tak zbožňovala.

Zamžourala do slunce, které vystoupalo po obloze o něco výš, a stočila pohled k jabloni v rohu, s větvemi stále obtěžkanými scvrklými plody z loňska. Zahrada toho byla důkazem: zatímco něčí život právě dohasl, svět neúprosně kráčel dál, jako by se nic nestalo. Pokoušet se ho zastavit bylo stejně marné jako pokoušet se chytit vodu do sítě.

Seděla na lavičce a pozorovala okolní scenérii, když se z nitra domu ozvala rána hlasitější než ty doposud, následovaná výkřikem. Slyšela, jak ji někdo volá jménem, prudce vyskočila a rozběhla se po chodníčku zpět ke dveřím.

Když došla do domu, vznášel se ve vzduchu bílý prach a tam, kde kdysi bývaly tři místnosti, nyní spatřila jediný otevřený prostor, mnohem větší, než si kdy dovedla představit.

„Co vy na to, mladá paní?“ oslovil ji ten vysoký a těžkopádný. „Napadlo nás, že byste to možná chtěla vidět,“ dodal a ukázal na police s knihami, jež dělníci právě strhávali ze zdi. „Je skoro hanba něco takovýho likvidovat. Taková fajnová prácička se dneska jen tak nevidí.“

„Co prosím?“ Anna zadala jasný požadavek, aby řemeslníci regály strhli a úzký prostor se rozšířil, proto teď nechápala, co že jí to muž vlastně ukazuje.

„Mrkněte se zblízka,“ nabádal ji muž a ukazoval na stěnu, již pokrývaly knihovny nejbliž u okna. Když udělala, co jí řekl, také to spatřila – tu díru přibližně v úrovni pasu. Když vykročila vpřed, aby se podívala zblízka, všimla si, že nejmenší z dělníků stojí po její levici. „Tady,“ pípl mužík hlasem stejně ostrým jako jeho postava, a když se otočila jeho směrem, natáhl k ní ruku s ošuntělým sešitem. Byl celý šedý, pokrytý vrstvou prachu a jemnými pavoučími vlákny. „Netuším, co je to zač, ale koukněte se sama.“

„Díky.“ Anna sešit převzala, foukla na desky a do vzduchu se vznese obláček prachu. Prstem přejela po povrchu a odhalila tmavě modré desky. Opatrně zápisník otevřela a odhalila úhledné, husté písmo jako pavučinka pokrývající zažloutlé stránky. „To je zvláštní. Jak se to dostalo do cihlové zdi?“

„No, tak co to je?“ vyzvídal nedočkavě drobný řemeslník.

„Netuším. Nejspíš skončil ve zdi dřív, než tu byly ty police. Později se na to pořádně podívám.“

Odebrala se zpět do zahrady, položila zápisník vedle sebe na lavičku a ponořila se do úvah, kde začne, když se ozvala další rána následovaná jejím jménem. *Co zase?*

Vrátila se po vlastních stopách a zpoza dveří nakoukla do místnosti. Tentokrát k ní prostřední dělník natahoval ruce se zašedlou krabicí, velikostí vhodnou akorát tak na pár bot.

„To bylo uvnitř?“ Anna zírala na díru ve zdi, jež by krabici pojala jen horko těžko. Jako by se chtěla přesvědčit na vlastní oči, vykročila vpřed a zadívala se do otvoru. Při pohledu do černočerné tmy se otrásla, představila si obří pavouky a oblá mrtvá tělíčka svinek.

„Dívejte,“ nabádal ji šéf pracovní čety, zvedl baterku a posvítil nahoru.

Naskytl se jí pohled do úzkého tunelu. Přibližně ve výšce jednoho metru se otvor rozšiřoval do jakéhosi výklenku.

„Jo, tam to bylo,“ potvrdil muž. „Byl jsem zvědavěj, tak jsem tam strčil ruku a vyšťoural to.“

Anna se otočila k řemeslníkovi s krabicí. Když ji od něj převzala, překvapila ji její tíha, a dokonce musela napnout bicepsy, aby ji neupustila. Ve skutečnosti šedá nebyla, jenom zaprášená a pokrytá pavučinami stejně jako zápisník. Přejela prstem po víku a odhalila matný kovový povrch. Na bocích krabice nahmatala neznámé tvary, a když pokračovala v otírání prachu, naskytl se jí pohled na trojrozměrné včely a propletené stonky rostlin a květin a v každém rohu byl vyrytý čtyřlístek. „Pane jo,“ zvolala, „To je vážně zvláštní.“

„Když myslíte, paninko,“ odvětil šéf dělníků. „Nathan měl kliku, že mu to nerozmaširovalo rameno, když to tahal ven.“

„Ano, to máte pravdu,“ odpověděla Anna nepřítomně, zatímco se stále snažila vstřebat nález krabice. Odložila kovovou skříňku na podlahu a pokusila se ji otevřít, víko se ale nepohnulo ani o milimetr. Rukou z něj smetla prach a narazila na zámek ve tvaru srdce, který je držel pevně zavřený. Původně byl nejspíš mosazný, teď byl však stejně zašlý a zčernalý jako zbytek krabice. „Co to tak může být?“

„Mám vám s tím Helfnout?“ nabídl se šéf a zvedl kladivo.

„Ne,“ vykřikla Anna, stále skloněná nad neznámým předmětem. „Ne. Nechci to poškodit.“

„Mám tady i páčidlo,“ nabídl se Nathan.

„Radši s tím zajdu k zámečníkovi,“ odsekla Anna upjatě, za což se okamžitě proklínala. „Ale díky za nabídku.“

„Jak myslíte, paninko. V tom případě budeme pokračovat. Řek bych, že většinu bourání sfoukneme ještě dneska.“

Anna se podívala na křehké ostatky regálů a přikývla. „Fajn. Díky.“

Znovu zvedla krabici a držela ji dál od těla, aby se neušpinila od prachu, a zamířila nahoru po schodech. Nepatrně se zachvěla, když se hlavními dveřmi prohnal lehký závan větru. Jak se, u všech všudy, něco takového ocitlo v dutině ve zdi? Navzdory vši té zkáze nepochybovala, že původně šlo o nesmírně krásný kousek. Možná cenný a zcela určitě starožitný. Co koho popadlo, že ji tak dobře ukryl? Byla to snad babička Gus, kdo krabici schoval na místo, kde ji téměř jistě neměl nikdo nikdy najít? Anna se natáhla po telefonu. Potřebovala mluvit s matkou.

KAPITOLA 2

CORNWALL, 1886

Boty byly nové, přivezené z Londýna, objednané ve šťastnějších časech. Byly zhotoveny z marocké kůže, k níž bylo přichyceno dvanáct základních knoflíků, a s nimi Elizabeth právě sváděla souboj, jak se z bot snažila vyprostit natklé nohy. Obuvník, který je vyrobil, patřil k těm nejlepším v zemi a kůže byla ta nejjemnější, jakou si mohl člověk za peníze

koupit, Elizabeth ale stačila v nové obuvi necelá hodina a okamžitě měla nohy samý puchýř. Kdyby se nacházela doma, přispěchala by jí na pomoc Daisy, momentálně si však musela vystačit sama, s vlastníma tápajícíma rukama.

Když o několik minut později konečně prsty z pevného vězení vysvobodila, rozkošnický jimi zakmitala, namasírovala si zarudlé skvrny na patách a vyhodnotila škody.

„Dobrotivý Bože, kdo může něco takového dobrovolně nosit?“ pronesla Elizabeth nahlas.

Ne že by snad mohl její stížnost někdo slyšet.

Včas unikla netečnosti vyvolané parnem pozdního odpoledne, které pokradmu nasáкло do všechno koutů Trebithick Hallu a uvrhlo hrstku jeho obyvatel – kromě Elizabeth – do stavu

mátožné lhostejnosti. A tak mohla nepozorovaně proklouznout do přítmi stájí a poručit podkonímu Banksovi, aby přivedl Achilla. „A s otcovým sedlem prosím,“ poručila si. Teď rozhodně nebyla příhodná chvíle na dámské sedlo.

Počkala, než podkoní přivede černého hřebce ke schůdkům, a pak jej propustila. „Teď už to zvládnou sama.“ Nechtěla, aby Banks viděl, jak zápasí se šaty, natož aby – nedej Bože – zahlédl její spodní prádlo. Na Trebithicku možná dočasně panovaly poněkud uvolněnější mravy, ona si však nepřála, aby se Banks cítil ještě víc nesvůj, než nade vši pochybnost byl. Podkasala si sukně z černého bombazínu, obkročmo nemotorně nasedla na zpoceně zvíře a kopla ho do slabin. Snažila se z hlavy vypudit myšlenku, že na Achillovi nikdy nejela. Ostatně kdyby byl její otec naživu, nedal by jí svolení, aby na jeho koni vyjela, natož pak obkročmo. „Dámské sedlo je jediný způsob, jak se žena může na koni pohybovat důstojně,“ nezapomněl vždy zdůraznit John Trebithick. Ačkoliv to byl jinak pokrokový muž – vedl například Elizabeth a její sestru ke studiu latiny a starořečtiny –, když přišla řeč na dobré mravy, zůstával neochvějný jako skála.

„Tak pojď, hochu, jedeme,“ vydala povel Elizabeth. Obkroužila s obrovským zvířetem dvůr a nasměrovala ho k hlavní bráně a dál ke koňské stezce vinoucí se podél východní hranice panství Trebithick. Achilles moc povzbudit nepotřeboval a Elizabeth utáhla otěže, když hřebec pod neobvyklou vahou na hřbetu zaváhal. Ke konci života její otec zeslábl natolik, že se již neodvažoval vyjít ven, natož nasednout na svého oblíbeného koně, a tak Achilles, stejně jako Elizabeth, strávil posledních pár měsíců namačkaný v těsném prostoru. I když Banks hřebce den předtím vyvedl ven a nechal ho na louce vyhazovat kopyta do vzduchu se zbytkem stáda, měl Achilles stále energie na rozdávání.

Achilles se dal do trysku dřív, než Elizabeth stihla zatahnout za otěže, až jí tělem stejnou měrou projel děs i nadšení, že svalnaté stvoření ovládá mnohem méně, než se domnívala. Kůň vyrazil vpřed rychlostí střely a také se stejnou mírou přesnosti. „Prrr, hochu. Uklidni se, jen klid,“ okřikla zvíře. Její hlas se nesl větrem, aniž by ho zaznamenal jiný člověk či zvíře. Propletla prsty koni do hřívý a pevně se držela, jako by jí šlo o holý život. Zatímco pádili vpřed, vítr jí odfoukl čepec a unášel ho dál krajinou. Nevnímala světle fialové kvítky koukole, snopy pšenice zavěšené jeden do druhého jako opilci na svatbě ani několik stop vysoké stonky kopřiv lemující stezku, před jejichž pichlavým dotykem ji alespoň částečně chránily punčochy. Ujeli téměř míli, než Achilles vyslyšel Elizabethiny úpěnlivé prosby, zaregistroval v tlamě, jak zoufale tahá za otěže, a lehce zpomalil a dovolil jezdce popadnout dech a trochu se uklidnit.

Stezka vedla do malé zátočiny a Elizabeth se obávala, že kdyby Achilles zavětril moře, vyrazil by směrem k útesu takovou rychlostí, že by nedokázal zabrzdit včas a oba by se roztržili o skály pod nimi. Znovu zatahla za otěže, vši silou zamáčkla Achillovi kolena do slabin, až kůň s rezervou víc jak půl metru prudce zastavil. Odfrkl si a arogantně pohodil hlavou, jako by říkal: „Spokojená?“

Elizabeth se roztřesenýma rukama chytla přední rozsochy sedla, přehodila nohu přes Achillův zadek, jak to vídala u mužů, a sklouzla na zem. Při dopadu zakopla a umazala si sukně od bláta, okamžitě se ale postavila na nohy, a když opodál spatřila jilm, přivázala opatřek k jedné ze spodních větví. Zabralo jí to víc času, než by mělo: ruce se jí stále třásly a hrudník se jí vzdouval od námahy, kterou musela vynaložit, aby Achilla zkrotila.

Průzračně modrá voda se vábivě blyštěla. Po hladině se mihotaly miliony diamantů a obzor v poledním žáru připomínal

rozmazanou linku v barvě námořnické modři. Pobřeží Cornwallu dokázalo být velmi zrádné, jak ostatně dokazovalo množství vraků rozesetých po pobřeží, tuto zátočinu však Elizabeth důvěrně znala. Místní jí říkali zátoka Ladylove nebo také zátoka Lady Luck.

Jako malá celé hodiny šplhala po zdejších skalách a zastavila se, jen aby obdivovala drobné houževnaté rostlinky, jež se plazily po celém útesu. Cesta na oblázkovou pláž byla strmá, do kamenů však kdysi dávno vytesal schody jistý pašerák – tak to alespoň pravila legenda – a cesta byla dnes, bohudík, suchá. Elizabeth se již trochu otřepala z divoké jízdy a ladně jako víla se po schodech vydala dolů.

Nedokázala z hlavy pustit myšlenku, co by si pomyslela Georgiana, kdyby věděla, kde teď Anna je nebo co má v úmyslu. Její sestra přicestovala se svým manželem Robertem z Plymouthu před třemi týdny – příliš pozdě, aby byli svědky konce, avšak včas, aby slyšeli vyzvánění kostelních zvonů ohlašujících smrt jejího milovaného otce – devět úderů za muže a dalších padesát sedm za každý rok, jež pobyl na tomto světě. I teď Georgiana s Robertem nejspíš pročesávali Trebithick Hall, hledali kořist a značkovali si obrazy a nábytek pro své vlastní účely. Ne že by na tom Elizabeth snad záleželo. To jediné, co podle ní mělo na Trebithicku nějakou cenu, byl její drahý otec a ani všechn porcelán na světě ho nedokázal přivést zpátky. Potlačila vzlyk. Čas na nářky vypršel.

V dnech po otcově smrti se horečnatě procházela po zahradách. Jako v mráкотách chodila po dlouhé pěšině sem a tam a netušila, kde a jak bude její život pokračovat. Na šití a vyšívání neměla

trpělivost a o hře na pianoforte nemohla být ani řeč. Již nemohla dál pomáhat otci s puntičkářským katalogizováním rostlin, jež jí za jeho života přinášelo takové potěšení.

Po příjezdu sestry a švagra strávila dobré dva týdny ve stísněném salónku pročitáním kondolencí od návštěvníků, z nichž jí někteří byli blízcí, k mnohým však byla naprosto lhostejná. Některé dokonce v soukromí přímo nesnášela a o několika dalších v životě neslyšela. Co se Georgiana před šesti lety vdala, navštěvovala rodný dům jen zřídka. Elizabeth byla za její společnost samozřejmě vděčná, avšak touha uniknout, naplnit plíce vzduchem prosyceným solí a cítit na kůži svěží vánek se téměř nedala snést. Proto také toho odpoledne, kdy nečekaně zůstala sama, zamířila rovnou do stájí.

Měsíc před otcovou smrtí opouštěla dům na delší dobu jen velmi nerada a činila pouze krátké výpravy do zahrad pro bylinky na obklady, aby zmírnila jeho utrpení. Ke kuchařčině značné nevoli pobíhala sem a tam po kuchyni, aby dohlédla na přípravu huspeniny ve snaze přimět otce sníst něco výživného. Jednou vyrazila kočárem do Padstrow za novým lékárníkem, v dlaní recept na univerzální všelék, na nějž nedala dopustit její prababička a který vyléčil Georgianu z celé řady neduhů, když byla ještě malé dítě.

Doktor pacienta navštěvoval denně. Příkládal mu pijavice, dokud se nemocný nezbortil zpátky na polštář, obličej naprosto bez barvy, v záchvatu příšerného kašle, s kapesníkem zbroceným krví u úst. Všechno to však bylo marné. Elizabethin otec měl soucotě a naděje, že se uzdraví, byla pramalá.

Elizabeth se snažila najít spojitost mezi bledým, nemohoucím invalidou a tatínkem, kterého tak dobře znala a milovala,

mužem, který měl sílu jako býk, ale k ní a Georgianě byl vždy něžný jako jehňátko. Mužem, který se hnal za dobrodružstvím, sběratelem rostlin, který procestoval celý svět a domů dovezl nejen vzácné druhy exotických rostlin, ale také bezpočet neuvěřitelných příběhů o neznámých krajích a národech. Se sestrou jim naslouchaly, oči otevřené dokořán úžasem, zatímco jim tatínek vyprávěl o starobyklých městech a lodích ve tvaru půlměsíce. Žadonily, aby jim pověděl víc o ženách s mandlovýma očima a snědou kůží, o zaříkávacích hadů, tajemných léčitelích, svatých mužích a zlodějích. A on dráždil jejich smysly vyprávěním o tom, jak v Himalájích jezdil na slonech, o kornoutovkách, jejichž květy zapáchaly jak přesolené ryby, a o šťavnatém ovoci sladším nežli polibek. Lechtal je, když popisoval syčící hady, kteří se dokázali vztyčit až do výšky dospělého člověka, a o pavoucích s chlupatýma nožkama většíma než talíř. Někdy trávil na cestách celé měsíce, ale když se vrátil domů, užíval si společnost svých dcer, věnoval jim veškerou pozornost a ze všech sil se jim snažil vynahradit matku.

Elizabeth doklopýtala až ke břehu. Chvíli se v botách smýkala po kamenech dokonale ohlazených silnými atlantskými proudy, než konečně došla na bezpečnější zlatavý písek lemující celý záliv. Byla si poměrně jistá, že na této divoké pláži ji nebude nikdo rušit – stezku, kterou se vydala dolů, používalo jen málo lidí, pokud vůbec někdo. Opatrně se rozhlédla, zda ji někdo nesleduje, posadila se na vyplavenou větev a začala se postupně vysvlékat, hezky od bot. Na jízdu na koni rozhodně nezvolila ideální obuv, ona se ale nemohla dočkat, až opustí zatuchlý dům a na správné obutí myslela jen pramálo. Stejně jako u bot sváděla souboj

i s knoflíčky na šatech. Málem si vykloubila ruce, ale nakonec se jí podařilo uvolnit několik horních knoflíků a spustit šaty na ramena. Uvolnila tkanice na korzetu, povolila šněrovačku a konečně se z ní vysvobodila. Jako malá ze sebe setřásla veškerý oděv kromě spodního prádla poměrně často, nikdy však jako mladá žena, až ji při zakázaném a odváženém počínu zalila silná vlna potěšení.

Elizabeth si libovala v korzetech přibližně stejně jako ve společenské konverzaci, neměla však na vybranou, nikdo se jí neptal, zda je nosit chce, ačkoliv potají hltala v *Timesech* články Hnutí za zdravé oblékání a vnitřně tleskala všem snahám z velkoměsta. „Kéž by ženy neomezovalo jejich vlastní oblečení,“ postěžovala si jednou Mam'zelle Violette. „Buďte ráda, že si nemusíte korzet utahovat pořádně,“ odpověděla naprosto nevzrušeně její guvernantka.

Konečně jí na těle zbyla jen košilka a kalhotky s dlouhými nohavicemi. Slaný vzduch projel tenkou bavlnou, chladil ji a vzrušoval zároveň. Natáhla paži a přitom si všimla světlé skvrny ve tvaru motýlka na jednom rameni. *Café au lait*, nazývala znaménko Mam'zelle Violette. Pro Elizabeth to byla věčná připomínka její matky, jež měla naprosto stejný fliček na témže místě jako ona, jak si všimla na obrazu, co visel v ranním salónku.

Vnímala až nebezpečnou volnost, tentýž pocit, který naposledy pocítila jako malá, když se s otcem toulala po pobřeží a hledala mušle a kraby, drobné průhledné krevetky a puchýře z chaluh, které by mohla rozloupnout. Stála u břehu šumícího a syčícího moře a vnímala, jak jí olizuje prsty na nohou a vábí ji. Brodila se vodou, která jí u obnažených kotníků pěníla jako jemná krajka. O něco dál byla tmavší, měla barvu indigové modři a působila výhrůžněji. Bílé čepičky na vlnách prozrazovaly, že

z pevniny vodu bičuje silný vítr, avšak v bezpečí této zátočiny, za parného letního dne, zůstávala průzračná jako gin. Elizabeth zalapala po dechu, když jí chlad dosáhl až ke kolenům, nenechala se však zastrašit a neohroženě pokračovala dál. Když jí studená voda sahala až k hrudníku, stáhla jí košilku a rozvířila tenkou tkaninu okolo jejího těla. Šok z chladu jí vyhnal vzduch z plic a znecitlivěl nohy, jako by jí přimrzly ke dnu. Bolavá a odřená chodidla už nevnímala. Plna odhodlání nastavila bradu, odrazila se a počkala, než se jí nohy odlepí od pevné země, aby se mohly vznášet v mrazivém objetí oceánu.

Položila se na vlny, nastavila tvář k obloze, zavřela oči a vnímala rudou barvu, již jí za očními víčky malovalo slunce.

A poprvé od otcovy smrti měla pocit, že je skutečně naživu.

KAPITOLA 3

CORNWALL, 1886

„Kde ses proboha toulala?“ chtěla vědět Georgiana, když se Elizabeth vchodem pro služebnictvo vplížila zpět do domu. V zátočině strávila více času, než původně zamýšlela. Vyhřívala se na slunci a ztratila se v úvahách, jak přimět Georgianu s Robertem, aby souhlasili s jejím plánem – s plánem, který měla uskutečnit na přání otce.

Uvažovala, zda by byli ochotní přestěhovat se zpět na Trebithick Hall. Velké naděje si ovšem nedělala, spíše si dovedla představit, že její sestra s manželem dají přednost kosmopolitnějšímu prostředí, jaké skýtá Plymouth, neboť v tomto cornwallském zapadákově bylo společenského vyžití jako šafránu.

Jejich otec si na zábavu nikdy příliš nepotrpěl, a když byl doma, upřednostňoval tichou společnost svých dcer okořeněnou občasnými návštěvami vědců a badatelů. Jistě, v domě se prý konaly úchvatné bály a dýchánky, za nimiž hosté putovali až z dalekého Londýna, to však bylo v dobách, když ještě žila jejich matka Augusta. Augustina veselá povaha prostoupila každyčký kout rodinného sídla a naplnila ho smíchem, zpěvem a hudbou, tak jí to alespoň vyprávěla Georgiana. Její o čtyři roky starší

sestra si na tyto časy uchovala pár vzácných vzpomínek a v následujících letech o nich po nocích šeptem vyprávěla Elizabeth, když spolu ležely v dětském pokoji, bavila ji příběhy o girlandách z květin, o hudebnících s vážnou tváří vyhrávajících v plesovém sále a o dámách vířících v kole oděných do lesklého hedvábí.

Elizabeth bylo pouhých pár dní, když matka zemřela. Poté večírky ustaly. Jejich otec se vydával na stále delší a delší výpravy do neznámých dalekých krajů, zanechávaje dcery v péči Mam'zelle Violette, a domů se vracel s rostlinami uloženými ve vasculu – kovovém pouzdru přes rameno – či pečlivě vylišovanými mezi listy papíru nebo živými, jež uchovával na palubě ve skleníku ze zinku a skla, a také se semeny, která úzkostně hýčkal a přemlouval, aby se v neznámé cornwallské půdě ujala. Druhy, které se osvědčily nejvíce, pak za tučné sumy prodával sběratelům. Trh lačnil po exotické květeně a jejich otec dostával za své cesty bohatou kompenzaci, ačkoliv on sám se na dráhu sběratele rostlin vydal nikoliv ze zjištěných důvodů, ale z lásky.

Chuť chilské guavy, již otec přivezl z výpravy do Valdivijských deštných pralesů a na Trebithick Hallu úspěšně pěstoval, si zamilovala i královna Viktorie. Panovnice na exotických plodech údajně milovala aroma připomínající jahody a sladkou dužinu, a když nastala sezóna, vyrážel z nádraží v Padstow na královský dvůr pravidelně jeden balík za druhým. Marmeládu, kterou kuchařka vařila ze zbylého ovoce, Georgiana přímo zbožňovala.

John Trebithick vstúpil dcerám zbožnou úctou ke všemu, co roste, a byla to zvláště Elizabeth, kdo jeho učení nadšeně naslouchal.

V poslední vůli otec pamatoval na obě sestry a zaručil jim právo přebývat na Trebithicku, dokud budou živы. Jelikož po sobě

nezanechal mužského dědice, měl dům připadnout Georgianinu manželovi Robertovi. Elizabeth se ulevilo, že neexistuje žádný vzdálený bratranec, jenž by ji z rodného domu vyhnal, přesto si již nebyla jistá, kam patří.

Než John Trebithick onemocněl, plánoval další výpravu, tentokrát do Jižní Ameriky, a Elizabeth ho neúnavně přemlouvala, aby ji vzal s sebou. „Jen pomysli, papá, jak užitečné by bylo porýdit zároveň kresby všech těch rostlin. Podle mě je to v podstatě nezbytnost,“ naléhala úpěnlivě.

Celé měsíce o ničem jiném nesnila: o tom, jak bude kreslit a zaznamenávat rostliny ze země, které navštíví, a jak bude otci pomáhat s katalogizováním a studiem divoké flory Chile a Argentiny. Otec se ale obměkčit nenechal. „Tvé místo je zde, má nejdražší Elizabeth. Exotická divočina není místo pro dámu. Viděl jsem a zažil věci, které by vyděsily nejednoho muže, natož pak křehkou dívku jako ty.“

Ještě několik dní před tím, než otec onemocněl, pilně organizoval svou cestu a zajistil pro sebe a svého sluhu lůžka na parníku vyplouvajícím z doků Liverpoolu, jehož destinací bylo Valparaíso, jeden z přístavů na chilském pobřeží. Elizabeth se smířila s tím, že opět zůstane doma, a trénovala kresbu podle *Botanických ilustrací* od Williama Hookera – „Je potřeba neustále se zdokonalovat a neexistuje nikdo lepší, od koho by ses mohla učit,“ kázal jí její otec – a také skicovala podle skutečné předlohy, již zahrady na Trebithick přímo přetékal, a se škodolibým úšklebkem šila podušky na klekátka pro místní kostel.

Zrovna tiše jako myška našlapovala po schodech směrem nahoru, když si jí její sestra všimla.

„Georgiano, já myslela, že tě bolí hlava a šla sis lehnout. Už je ti líp?“ spustila Elizabeth dřív, než se její sestra začala vyptávat, proč vypadá tak neupraveně. Podařilo se jí dovléct Achilla k nedalekým schodkům, znovu na něj nasednout a bez dalších lapálií dojet zpět do stájí. Čepec už ale nenašla, což mělo za důsledek, že jí vlasy barvy zralé kukuřice vyklouzly z drdolu a mokré prameny jí neposlušně padaly na ramena. Obloha byla bez jediného mráčku, a tak se nemohla vymluvit na náhlou přeháňku.

„Už je mi lépe, děkuji, to však nevysvětluje, kde ses toulala ty. Hledali jsme tě celé hodiny. Bingley tvrdil, že určitě budeš v zahradách, ale já je prošla křížem krážem a po tobě ani vidu, ani slechu.“

„Ale já tam byla,“ chytla se Elizabeth vděčně nápovědy. Nebyla to tak úplně lež, koneckonců musela zahradami projít cestou do stájí. „Procházela jsem se. Nejspíš jsme se minuly. A teď, pokud mě omluvíš, se už vážně musím chystat na večeři. Nerada bych se zpozдила.“ Elizabeth vyběhla po schodech dřív, než si její sestra stihla všimnout písku, co jí ulpěl na dolním lemu šatů.

„Moc dobře víš, že bys neměla chodit ven bez klobouku, má drahá. Zničíš si pleť a co si pak počneš?“ volala za ní Georgiana.

Elizabeth sestřiných výtek nedbala. Bylo jí srdečně jedno, zda si zachová porcelánově bílou pleť. Vždyť jako malé strávily tolik času venku na cornwallském slunci, aniž by jejich otec byl jen tušil, že by měl bledé tvářičky svých dcer chránit, jak ostatně dokazovaly kávově zbarvené pihy na Elizabethině dokonalém špičatém nosíku.

Mohla na to její sestra tak snadno zapomenout? Jako by v okamžiku, co se zasnoubila a později provdala za Roberta Deverella – „nejelegantnějšího mladíka v celém Cornwallu“, jak

svého nastávajícího popsala bez dechu po prvním setkání – nasadila druhou tvář, jak říkávala jejich francouzská guvernánka. Ta bezstarostná společnice byla ta tam a z Georgiány se stal ideál vážnosti – a také nabubřelosti, pomyslela si Elizabeth popuzeně.

Sotva za sebou zavřela dveře své ložnice, už na ni někdo klepal. Jemné ťukání okamžitě rozpoznala.

„Jen dál, prosím,“ pronesla. „Budu mít příšerné zpoždění.“

„Ach, slečno.“ Elizabethina komorná vešla do pokoje a zkor-mouceně si prohlížela mokré skvrny na jejích šatech.

„Já vím, ale nebudeme se přece trápit kvůli hloupým šatům, že Daisy?“ ohradila se Elizabeth, jejíž podrážděnost, že ji sestra nachytala, se proměnila v netrpělivost. „Krom toho jsem si jistá, že to půjde spravit – paní Pascoeová má dozajista v záloze nějaký zázrak a brzy budou zase jako nové.“

„Vy jste jela na koni?“ chtěla vědět Daisy.

„Ano, vyrazila jsem si na Achillovi k Lady Luck Cove.“

Daisy zalapala po dechu: „Na Achillovi?“

Elizabeth se široce usmála. „Jezdím skoro tak dobře jako ty, Daisy.“

Než nastoupila na Trebithick Hallu do služby, žila Daisy na farmě na zdejším panství a bez sedla se na koňském hřbetu proháněla po polích a podél cornwallských písčitých břehů. Elizabeth jako dítě občas vyrážela na vyjížďky společně s ní a moc dobře věděla, že Daisy je mnohem zdatnější jezdčyně než ona sama.

„Když myslíte, slečno, ale zrovna na Achillovi? To jste se nebála? To je pěkně divoká potvora.“

„Malinko,“ připustila Elizabeth bezstarostně. „Ale stálo to za to.“

„Máte víc kuráže než já,“ řekla uznale Daisy a začala Elizabeth rozepínat šaty. „Dám vám do pořádku i vlasy, když chvíličku počkáte.“

„Je to jenom Georgiana a Robert,“ povzdechla si Elizabeth. „Ale nejspíš nám nic jiného nezbyde, kvůli dobrému dojm,“ otočila se na Daisy a obrátila oči v sloup. „Bůh ví, proč se musíme kvůli večeři strojit jako kašpaři. Poslední dobou stejně nikdo z nás nemá chuť k jídlu. Vlastně ani nevím, proč jsem tak nervózní, abych přišla na čas. Záleží na tom vůbec?“ ztěžka vydechla. „Záleží ještě vůbec na něčem?“

„Ach, slečno,“ tišila ji Daisy. „Jsou to zlé časy. Všichni ztrátu pana Trebithicka neseme těžce, ale pro vás to musí být ještě horší.“

„Ano, Daisy. To máš pravdu,“ posteskla si Elizabeth.

Mladá komorná svou práci ovládala dokonale a Elizabeth před ní za chvíli stála oblečená v černých šatech se záplavou krajky na živůtku. Učesala Elizabeth rozčuchané kadeře a svázala je na temeni do uzlu. Nakonec své paní připevnila na krk prostý koralový náhrdelník. Elizabeth opět vypadala jako vážená mladá dáma z dobré rodiny, nikoliv jako cikánka, co se vyválela v písku.

„Díky, Daisy,“ řekla Elizabeth, jakmile skončily. „Netuším, co bych si bez tebe počala.“

Mezi zdmi náhle zarezonoval zvučný hlas gongu ohlašujícího večeři. Služebná vystříhla pukrle a zmizela z pokoje.

Elizabeth vešla do salóнку a v zrcadle nad krbem zavadila pohledem o svůj odraz. Den strávený na sluníčku jí zbarvil tváře do červena a modré oči se jí vzdorovitě leskly. Byla celá rudá radostí z rozhodnutí, které učinila, z rozhodnutí, kolem nějž

dlouhé týdny v myšlenkách kroužila kolem dokola a k němuž konečně došla dnes v zátoce, když se vznášela na ledové hladině. K rozhodnutí natolik odvážnému, až měla pocit, jako by ji někdo bodl do břicha.

Po týdnech letargie pocítila přival energie a byla konečně připravená převzít vlastní osud do svých rukou. Teď už zbývalo jen jediné: přemluvit sestru, aby s jejím plánem souhlasila. A udržet nervy na uzdě.

KAPITOLA 4

SYDNEY, PODZIM 2017

„Vždycky to můžeš dát na Airbnb,“ řekla Vanessa s dokonale vstřícným výrazem na tváři.

Když ji sestra pozvala, aby v pátek večer přišla na večeři, Anna nadšeně přijala – ne že by se snad společnosti strani-
la, navíc Vanessin hlučný zvěřinec měla ráda. V oblibě chovala především svou nejmladší neteř Fleur, jejíž lehce zdvižený nosík,

rozkošné dólíčky a obličej ve tvaru srdce vypadaly jako ze starých časů, způsoby si však dívenka osvojila veskrze moderní. Naopak Vanessina nejstarší dcera Ivy, která nedávno oslavila třinácté narozeniny, začala používat podivný slovník, naprosto nevysvětlitelný u dívky ze severního pobřeží navštěvující soukromou školu. Anna nikdy nevěděla, co má odpovědět na pozdrav „Zdarec, kámo“ nebo na výraz „hustárna“ doprovázený ždychnutím pěstí. Vanessa v takových případech jen lehce zakroutila hlavou a pokrčila rameny. Jasmine, prostřední ze sesterského tria, byla nejtišší a upřednostňovala spíše společnost knížek než lidí. Všechny tři dívenky rostly až příliš rychle a blond kadeře a nohy se jim natahovaly jako stonky sazeniček po letním deštičku.

Annou zaskočilo, že jí matka ani sestra dům nezávidí. Jejich matka vyjádřila naprosto jasně, že si přeje, aby dědily pouze její děti – ona sama už prý vše, co potřebuje, má. Vanesse tak připadla prázdninová chata kousek dál na pobřeží a některé z babiččiny šperků včetně prstenu s diamanty a smaragdem velkým jako duhová kulička, Anně však nepřipadalo fér, že mnohem větší část babiččina majetku spadla do klína právě jí – Paddington House měl přinejmenším dvojnásobnou cenu než domek na pobřeží. Pokoušela se o tom se svou sestrou mluvit, ta ji ale odbyla: „Anno, jestli si to někdo zaslouží, tak jsi to ty,“ nenechala se zviklat Vanessa. „Krom toho jsi tu pro ni byla víc než kdokoliv z nás, zvláště ke konci.“

„Ale ty máš vlastní rodinu, o kterou se musíš starat, a máma... prostě jsem byla nejbližší,“ trvala na svém Anna.

„To je jedno. Babi si to přála a s tím nic nenaděláš. Ještě bychom se hádaly kvůli penězům, to je to poslední, co bych chtěla.“

Harvey, Vanessin manžel, nepřijal novinky o dědictví tak lehce, o tom Anna nepochybovala. Zřetelně vnímala jeho uštěpačné poznámky, jaké má štěstí, že si přišla na takové jmění. Anně rozhodně nepřipadalo, že by měla bůhvíjaké štěstí. Ona sama by byla mnohem radši, kdyby její milovaná babička Gus byla stále naživu a dala co proto každému, kdo by se jí opovážil zkřížit cestu.

„V tomhle stavu?“ zapochybovala při zmínce o Airbnb Anna. „Leda tak ve snu.“

„Tak určitě bude potřeba něco opravit. Ale to není nic, co by nespravila trocha barvy na zeď a nový lak na podlahu,“ opáčila Vanessa. „Ten dům má charisma. A je skoro v centru.“

„A pak už zbývá jen ten zbytek,“ ucedil zpoza novin Harvey. „Ozvali se z padesátek – chtějí zpátky svoji koupelnu. A to nemluvím o kuchyni. Už jen ten sporák je za trest.“

„Hm, to máš asi pravdu,“ musela souhlasit Vanessa a zkrřížila ruce na prsou přes tričko s nápisem „Namaste v posteli“ tak, že bylo vidět jen slovo „Namaste“, a blond culík, tak podobný tomu Anninu, si přehodila přes ramena. „Jak na něm babi mohla vařit, aniž by všechno připálila na uhel, to mi rozum nebere.“

Anna se rozhlédla po Vanessině sněhobílé kuchyni, mramorové pracovní desce, bílých obdélníkových kachličkách, hlubokých skříňkách a úhledné spižírně. Jistě, panoval tu nepořádek a na površích ulpívaly zbytky rodinného života, ale pod prázdnými pytlíky od chipsů a napůl vypitými kartony od mléka bez víčka se ukrývala krásná místnost. Její sestra měla dobrý vkus.

„Mm,“ zamručela Anna vyhýbavě. Necítila se zrovna příjemně, když někdo kritizoval její babičku, byť jen náznakem.

„Vědělas,“ Harvey zvedl hlavu od novin, „že v Číně se svobodným ženám nad sedmadvacet říká *sheng nu* – ‚zbylé ženy‘? Hm... zajímavé.“

Anna usrkla bílého vína ze sklenky, již jí sestra zrovna podala, a snažila se švagra ignorovat.

„Tak co s tím hodláš udělat?“ Harvey si přešel dlaní po předčasně plešatící hlavě a zpoza brýlí na čtení zabodl pohled jejím směrem.

„Co máš přesně na mysli? Že je mi přes dvacet sedm a nejsem vdaná, nebo ten dům?“ naježila se Anna. Za ty roky si už na Harveyho nedostatek taktu zvykla, dnes se ale její švagr choval ještě neomaleniěji než obvykle. Chtěla počkat, než zmíní tajemnou skříňku a zápisník, co ve zdi našli dělníci, alespoň než o nich zjistí víc, teď se navíc utvrdila, že před Harveyem nebude o neobvyklém nálezu mluvit vůbec.

„Nebud' taková citlivka. Samozřejmě že ten dům. Víím, že nejsi zrovna fanyňka bleskových rozhodnutí, ale už je to nějaká doba.“

„Rozhodně ho nemíním prodat, jestli se ptáš na tohle.“

Harvey složil noviny a ledabyle je odhodil na kuchyňkou linku. „Jen klid, nikdo na tebe netlačí.“

„Krom toho, nemusím se rozhodnout hned.“

„Ještě to tak,“ vložila se do hovoru Vanessa a obrátila oči ke stropu.

Anna si dovolila lehce se pousmát. Vždycky byla ta ostrazitější. Trvalo jí celé dva měsíce, než se rozhodla, zda půjde na univerzitu – studovat botaniku, kterou po dlouhém uvažování vybrala – a výběrem svého prvního auta strávila dlouhé tři měsíce. Z domova se odstěhovala před dvěma a půl lety, a to teprve když jí Vanessa vysvětlila, že pokud si nedá pozor, jednoho dne zjistí, že jí táhne na čtyřicet a pořád bydlí s matkou a jejími kočkami, a že se nemůže věčně izolovat od zbytku světa. Neochotně musela dát sestře za pravdu. Dokonce i vlastní matka ji pobízela, aby si našla vlastní bydlení: „Ne že bys mi tu nějak překážela, zlatíčko,“ ujistovala ji. „Ale možná je nejvyšší čas...“

Vanessa si povytáhla tepláky („Válím se na gauči v oblečení pro aktivní život,“ řehkala se Anně do telefonu ten večer, kdy ji zvala na večeři. „Radši zvedám čtvrtlitrovou skleničku než svou srdeční frekvenci.“) a otevřela lednici. „Že bych už nakrmila tu hladovou bandu? Dáte si těstoviny?“

Otázku, co Anna podnikne s domem, naštěstí upozadily potřeby tří dospívajících slečen s apetitem jako hejno kobylek a Vanessa se dál nevyptávala. Anna se nechystala sestře svěřit, co má přesně v plánu. Nechtěla, aby jí Vanessa radila, co má dělat, zpochybňovala její rozhodnutí a nakonec celý projekt převzala: přesně to by totiž její sestře bylo podobné, samozřejmě s těmi nejlepšími úmysly. Anna Vanessu úplně slyšela: „Nech to na mně, vím přesně, co je potřeba udělat.“ Pravdou je, že by to skutečně

věděla, ale Anna chtěla pro změnu něco dokázat sama, i kdyby u toho měla dělat chyby.

KAPITOLA 5

CORNWALL, 1886

Jednou odpoledne, přibližně týden před smrtí, otec povolal Elizabeth ke svému lůžku. Dívka se rozběhla do jeho pokoje a při pohledu na nemocného se jí jinak hladké čelo zvlnilo vráskami. John Trebithick se vždy pyšnil statnou postavou, avšak muž, jenž tu před ní ležel teď, vypadal spíše jako duch. Snažila se nedat najevo šok, když přistoupila blíž

a sevřela jeho dlaň ve své. Ucítila, jak jí otec na oplátku jemně stiskl ruku, otevřel oči a upřeně se na ni zahleděl.

„Lizzie,“ zašeptal.

„Pšt, papá, šetři síly. Jsem u tebe a modlím se, aby ses uzdravil.“

On ale nad jejími obavami mávl rukou. „Pojď,“ špitl ochraptěle. „Posaď se. Potřebuji s tebou hovořit o něčem nadmíru důležitém.“

Elizabeth udělala, oč jí prosil, a přitáhla si židli k čelu postele.

„Lizzie, má drahá holčičko, musím se smířit se skutečností, že se možná neuzdravím.“

Elizabeth odvrátila pohled, odhodlaná potlačit slzy.

„Musíš být silná.“

Dívka přikývla a přitiskla si k zarudlým očím kapesník.

„Je tu jeden člověk. Jistý pan Chegwidden. Je to ten největší hulvát a lotr, jaký kdy chodil po této zemi. Ani se mi nechce věřit, že také pochází z Cornwallu, takovou čest si nezasluhuje. Již delší dobu mě obtěžuje, šlape mi na paty a snaží se překonat mé objevy. Ve skutečnosti však...“ Elizabethin otec ukázal na rukáv své noční košile. „Při jedné z předchozích příležitostí se mi od něj dostalo toho nejhoršího. Narazili jsme na sebe v Himalájích, kam nás oba zavedlo pátrání po jistém druhu magnolie. Bodl mne, přímo sem.“ Nemocný natočil paži a ukázal dceři tenkou červenou jizvu. „Je to jen povrchové zranění, ale měl jsem štěstí, že jsem vyvázl bez větší úhony. Zde však vidíš jasný důkaz, jak ohavný to je člověk. Nechal se slyšet, že se hodlá proslavit jako nejvýznamnější objevitel rostlin v celé Anglii. Nyní se mi od přátel doneslo, že se vydal na výpravu za jednou z nejnebezpečnějších rostlin vůbec. Prý se domnívá, že mu vynese hotové jmění, a údajně se nezastaví před ničím, aby ji získal.“ Poslední slova stála Johna Trebithicka značné úsilí, a tak na chvíli zavřel oči. Zatímco její otec znovu nabíral sílu, Elizabeth zadumaně vyčkávala – zkušený cestovatel své dcery vždy bavil fantastickými zážitky z cest, o nebezpečích, jimž musel čelit, se však nikdy nezmínil.

„Účelem mé další expedice,“ promluvil, když znovu otevřel oči, „není pouze přivést další vzorky pro Messrs Greaves & Sons a do našich nádherných zahrad. Je tu ještě jeden úkol: najít tu rostlinu. Údajně se jedná o nejobávanější a nejjedovatější druh, jaký vůbec existuje – pokud ji člověk pozře v čisté formě, čeká ho jistá smrt; utrpení tak dlouhé a mučivé, že bych jej nepřál ani nejhoršímu nepříteli.“

Při pomýšlení na nebezpečnou rostlinu vytřeštila Elizabeth oči hrůzou. „Pokud je opravdu tak nebezpečná, proč ji vůbec chceš vozit do Anglie?“ vyhrkla.